

LA MIRAKLOJ DE KRISTO

La moderna homo facile rekonas, ke Jesuo Nazareta estis eksterordinara personulo, eĉ grava homo kaj mi supozas ankaŭ unu el la plej-gravuloj en la historio de la homaro. Sed ĉu eblas pri Li aserti ion pli?

Kiu al si donas tiun ĉi demandon, jam supozas verecon de la Evangelioj. Certe li serĉos respondon en priskribo de la personeco de Jesuo kaj lia agado. Ĉe tiu persona esploro de la Evangelioj, kiel ankaŭ ĉe la konsidero de la rapida disvastiĝo de liaj mesaĝo kaj verko en la mondo, fortiĝos en ĉiu neantaŭjuĝema homo konvinko, ke Jesuo ne povis esti iu averaĝa persono.

Sed ĉe tio ni en lia vivo haltos antaŭ iuj eksterordinaraj agoj kaj okazaĵoj, kiuj ĝuste per sia kromordinara tendenco povas en la moderna homo vekti certan malfidon, ĉar ili elartikiĝas el normala kadro, funkcio, mekanismo kaj dinamiko de la okazaĵoj; ili foriĝas de mezuriloj kaj de kutimaj eksplikoj, unuvorte ili estas fenomenoj eksterordinaraj, do mirakloj.

Ĉu ankoraŭ hodiaŭ oni povas kredi je mirakloj? Kaj cetere, ĉu eblas diri, ke Jesuo faris miraklojn?

Sen tio, ke ni eku pli profundan filozofian aŭ alian komentadon pri esenco de la mirakloj – ĉu tio estas interveno de ia ekstera, pli alta kaŭzo en leĝojn de la naturo, aŭ interrompo de ilia efikeco, aŭ de ilia neordinara uzado – al ni ĉi tie sufiĉu ĝenerale konata nocio de la eksterordinara agado, kiu sin evitas el la normala agado kaj de la homaj kapabloj. Estas certa, ke revivigi homon, kiu jam kvar tagojn kuŝas en tombo, kiel Li tion faris al Lazaro, estas tia eksterordinara miraĵo, ke eĉ ne la nuntempa scienco post dumiljara interspaco, eĉ ne la alia homo proprapove

sukcesas tion fari. Iu povas havi tenton tuj negi la fakton mem, por ne havi problemojn pro ĝiaj klarigado kaj konsekvencoj. Sed eĉ mem la kontraŭuloj de Kristo ne kuraĝis negi tion, kion multaj homoj vidis kaj atestis, kaj tial ili preferis alian solvon: mortigi mala-grablan miraklofaranton.

Ni prenu alian el multaj mirakloj, kiujn priskribas Evangelioj: resanigo de denaska blindulo. Judaj scienculoj kaj reprezentantoj aranĝis tutan proceson, unue demandeporis gepatrojn de la resaniĝito, por esplori, ĉu ilia filo estis denaske blinda kaj kiel li subite iĝis vidanta. Poste ili vokis lin mem kaj fine ili volis skuigi lian kredon: “Donu gloron al Dio! Ni certe scias, ke tiu homo estas pekulo.” Sed ili ricevis kvietan, sed rezolutan respondon: “Ĉu Li estas pekulo, mi ne scias; unu aferon mi scias, ke mi estis blinda kaj nun vidas... Jen la mirindaĵo, ke vi ne scias, de kie Li estas, kaj tamen Li malfermis miajn okulojn. Ni scias, ke Dio ne atentis pekulojn... De la komenco de la mondo oni neniam aŭdis, ke iu malfermis la okulojn de homo, kiu naskiĝis blinda. Se ĉi tiu homo ne estus de Dio, Li nenion povus fari.” (Joh 9, 1-34). Simpla popola, sana logiko, antaŭ kiu ne eblas eskapi, eĉ ne sub preteksto de scienco. Logiko, kiu kulminos iom pli poste, kiam la resaniĝinto denove renkontos Jesuon kaj deklaras sian kredon: “Sinjoro, mi kredas. Kaj li adorkliniĝis al Li.”

La Evangelioj abundas je similaj eksterordinaraj agoj, kiujn faris Jesuo, tiom, ke kiam sendis Johano Baptisto al Li du siajn disĉiplojn kun demando, ĉu estas Li tiu, kiu devas veni, nome la promesita savanto, li ricevis interesan respondon: “Iru kaj sciigu al Johano tion, kion vi aŭdas kaj vidas: blinduloj ricevas vidpovon, kaj lamuloj marŝas, lepruloj estas purigitaj, kaj surduloj aŭdas, kaj mortintoj leviĝas, kaj al malriĉuloj Evangelio estas predikata.”

Multajn eksterordinarajn eventojn oni povas hodiaŭ klarigi per sugestio aŭ parapsikologio.

Ankoraŭ ne estis aŭdite, ke pere de iu sugestia aŭ parapsikologia forto al iu subite rektiĝis paralizita kruro, rompita osto kaj simile. Des pli malmulte, ke al la mortinto, kvar tagojn kuŝanta en tombo, estis ebleco sugestii, ke li reviviĝu. Tiam vere helpas neniuj sugestio nek parapsikologio. Sed eĉ ne ĉe la mirakloj je malproksimo, kiel en la kazo de resaniĝo de la servisto de la roma centuriestro, aŭ ĉe fulmfapidaj resaniĝoj sugestio kaj parapsikologio donas neniun klarigon.

Hodiaŭ vekas sorĉistaj agoj pli ofte amuzon ol miron.

La samon oni povas diri ankaŭ pri aliaj periodoj. Sed ni ne estu tro fieraj. Kiom da homoj eĉ nuntempe sin turnas al magio kaj okultismo; kiom de ili kredas je horoskopo, aŭ ili donas al si legi el la mano, aŭ ili serĉas ekscitiĝon kaj amuzon en elvokado de spiritoj. La Eklezio ne aprobas tian praktikadon, eĉ ne frivolan peladon por la mirakloj.

Sed la mirakloj de Jesuo ne estas sorĉaĵoj pro kontentigi scivolemon aŭ pro amuzo, eĉ ne por mendo. Reĝo Herodo, kiu ĝojas, ke la katenita Jesuo montros al li iun miraklon, ricevos de li eĉ ne la respondon.

Jesuo faras miraklojn nur por veki aŭ firmigi kredon, por interrompi sensentecon de malagemaj homoj kaj devigi ilin meti al si la demandon: “Kiu li estas? De kie li havas tiun potencon?” Kristo mem klarigas kaŭzon kaj sencon de sia eksterordinara agado: “Se mi ne faras la farojn de mia Patro, ne kredu al mi. Sed se mi faras ilin, kvankam vi ne kredas al mi, kredu la farojn, por ke vi sciu kaj komprenu, ke la Patro estas en mi, kaj mi en la Patro” (Joh 10, 38). Kiam li al paralizulo pardonis la pekojn kaj fariseoj tute ĝuste opinias, ke li sin rigardas esti Dio, ĉar nur tiu povas pardonigi la pekojn, Jesuo ne nur ilin ne ĝustigas, sed por atesto de tio li tiu-momente sanigas la paralizulon: “Por ke vi sciu, ke la Filo de homo havas aŭtoritaton sur la tero pardonigi pekojn...” (Luk 5,24). Aŭ kiel li alifojse sin esprimas, ke la mirakloj es-

tas signo, ke “la regno de Dio jam venis al ni” (Luk 11,20).

Kiel eblas, ke la mirakloj de Jesuo ne konvetigis liajn kontraŭulojn?

Ĉar la mirakloj estas nur signoj, kiuj kondukas al la kredo kaj ne maŝino, kiu mekanike eltrudigas kaj entrudigas la kredon. Ili instigas al streĉiteco de la racia aktivado, al pripensado pri ilia aganto kaj pri ilia senco. Ili do estas instigo al tio, ke la homo ekkredu kaj samtempe estu ili “motivoj de kredindeco”, ĉar ili klare atestas pri la Dia ĉiopoveco kaj senlima saĝeco kaj estas nedubeblaj, al kompreno de ĉiuj homoj adaptitaj signoj de la Dia revelacio”, kiel argumentas la Unua Vatikana Koncilio. Ili metas antaŭ la homon problemon de Dio, sed respektas lian liberecon. Ili instigas, sed ne devigas. Ili allasas eblecon de malbona volo kaj de aliaj libervolaj malhelpaĵoj. Tiusence pravas Newman, kiam li diras: “Mirakloj ne estas medikamentoj kontraŭ nekredemo.”

Tial estas necese, ke ni aliru antaŭ Jesuon Kriston kviete, senpartiece, neantaŭjuĝeme, kun spirito pezigita per neniuj ideologiaj aŭ moralaj antaŭjuĝoj, kaj tiel ni ekprenu por konsidero tutan lian vivon, instruon, agadon eĉ miraklojn. Tiam ankaŭ al ni memvole aperos logika dubo kaj ankaŭ la respondo al la komenca demando: Ĉu eblas tian personulon, tian instruon kaj ankaŭ la eksterordinarajn miraĵojn atribui al la ordinara, eĉ se pli ol mezqualita homo? Ne estas kontraŭdiro sur unu flanko agnoski Jesuon kiel gravan personon kaj sur alia flanko lin rigardi ordinara mensoganto, kiam li pri si certigas, ke li estas Dio kaj kiam li por konfirmi tion faras miraklojn?

Nekalkulebla kvanto de sane, logike pensantaj homoj de ĉiuj generacioj ĝis la nuntempo alvenis al la sama konkludo kiel multaj samtempuloj de Jesuo, ke ja neniuj homoj neniam tiel parolis kaj ke en Kristo Dio vizitis sian popolon.

El broŝuro Kristo hieraŭ kaj hodiaŭ (Kristus včera i dnes) de Kard. Jozef Tomko